FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 14. marts 2002 [1]

1. Kommissionen har anlagt sag mod Italien i medfør af artikel 226 EF. Kommissionen har nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 98/101/EF [2] om tilpasning til den tekniske udvikling af direktiv 91/157/EØF om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer [3].

Kommissionen gør gældende, at medlemsstaten ikke har tilpasset sin interne ret inden for fristen, og at den ikke har underrettet Kommissionen om, at der er vedtaget regler med henblik på direktivets gennemførelse.

I — Direktiv 98/101

2. Formålet med direktiv 98/101 er at opnå et højt niveau af miljøbeskyttelse. Derfor forbydes både markedsføring af visse batterier og akkumulatorer på grund af deres kviksølvindhold og apparater, som sådanne batterier og akkumulatorer er indbygget i, med henblik på at gøre det lettere at indsamle brugte batterier. I overensstemmelse med direktivets artikel 2, stk. 1, skal medlemsstaterne inden den 1. januar 2000 vedtage og offentliggøre de nødvendige bestemmelser for at efterkomme direktivet, og Kommissionen skal straks underrettes herom.

II — Gennemgang af sagen

3. Kommissionen meddelte ved skrivelse af 13. juli 2000 den italienske regering, at den på trods af, at fristen for gennemførelse af direktiv 98/101 var udløbet, ikke havde modtaget underretning om, at de nødvendige nationale bestemmelser var blevet udarbejdet, og at der heller ikke var noget, der tydede på, at Italien anvendte direktivet, hvorfor den opfordrede staten til at fremsætte sine bemærkninger inden for en frist på to måneder.

1 — Originalsprog: spansk.
2 — Kommissionens direktiv af 22.12.1998 (EFT 1999 L 1, s. 1).
3 — Rådets direktiv af 18.3.1991 (EFT L 78, s. 38).

4. Da dens skrivelse ikke blev besvaret, fremsatte Kommissionen den 17. januar 2001 en begrundet udtalelse, hvori den opfordrede Den Italienske Republik til at tilpasse sin interne lovgivning, hvortil Kommissionen fastsatte en frist på to måneder. Henset til den manglende reaktion på denne udtalelse, antog Kommissionen, at Den Italienske Republik ikke havde gennemført direktiv 98/101, hvorfor den anlagde traktatbrudssagen den 24. august 2001.

5. I det svarskrift, der blev indgivet den 23. november 2001, anførte den sagsøgte stat, at det interministerielle dekret, der skal gennemføre direktiv 98/101 i intern ret, var forberedt, og at det ville blive vedtaget inden månedens udgang, samt at Kommissionen ville få teksten tilsendt med henblik på at kontrollere, at dekretet teknisk set var korrekt. Den italienske regering erkendte, at direktivet var blevet gennemført for sent, men anførte samtidig, at forsinkelsen ikke havde forvoldt skade på miljøet i Fællesskabet. Regeringen udtrykte forventning om, at Kommissionen ville frafalde sagen, da alle tekniske hindringer på dette område nu var fjernet.

6. Det forholder sig sådan, at Kommissionen i marts 2000 ikke på nogen måde havde givet udtryk for, at den ville frafalde sagen. Det er desuden velkendt, at genstanden for en i medfør af artikel 226 EF anlagt sag fastsættes i Kommissionens begrundede udtalelse, og selv i tilfælde af, at traktatbruddet er ophørt efter udløbet af den i artikel 226, stk. 2, EF fastsatte frist, har det fortsat betydning, at sagen videreføres med henblik på at fastlægge grundlaget for det ansvar, en medlemsstat vil kunne have pådraget sig i forhold til dem, hvis rettigheder er blevet berørt af traktatbruddet[4].

7. Ifølge artikel 249 EF, stk. 3, er et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål bindende for den medlemsstat, som det rettes til, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. I henhold til artikel 10 EF træffer medlemsstaterne alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, som følger af traktaten, eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner.

8. Da det er godtgjort, at Den Italienske Republik ikke har opfyldt sin forpligtelse til at tilpasse sin interne lovgivning til bestemmelserne i direktiv 98/101, bør Kommissionens påstand tages til følge, og medlemsstaten bør dømmes for traktatbrud og tilpligtes at betale sagens omkostninger.

4 — Dom af 7.2.1973, sag 39/72, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 101, præmis 11, af 17.6.1987, sag 154/85, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 2717, præmis 6, af 18.3.1992, sag C-29/90, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 1971, præmis 12, og af 2.12.1992, sag C-280/89 Kommissionen mod Irland, Sml. I, s. 6185, præmis 7.

III — Forslag til afgørelse

9. På baggrund af de ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen

1) at fastslå, at Den Italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 2, stk. 1, i Kommissionens direktiv 98/101/EF af 22. december 1998 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv 91/157/EØF om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer, idet den ikke har inkorporeret direktivets bestemmelser i dens interne lovgivning før den 1. januar 2000

2) at pålægge Den Italienske Republik at betale sagens omkostninger.